

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

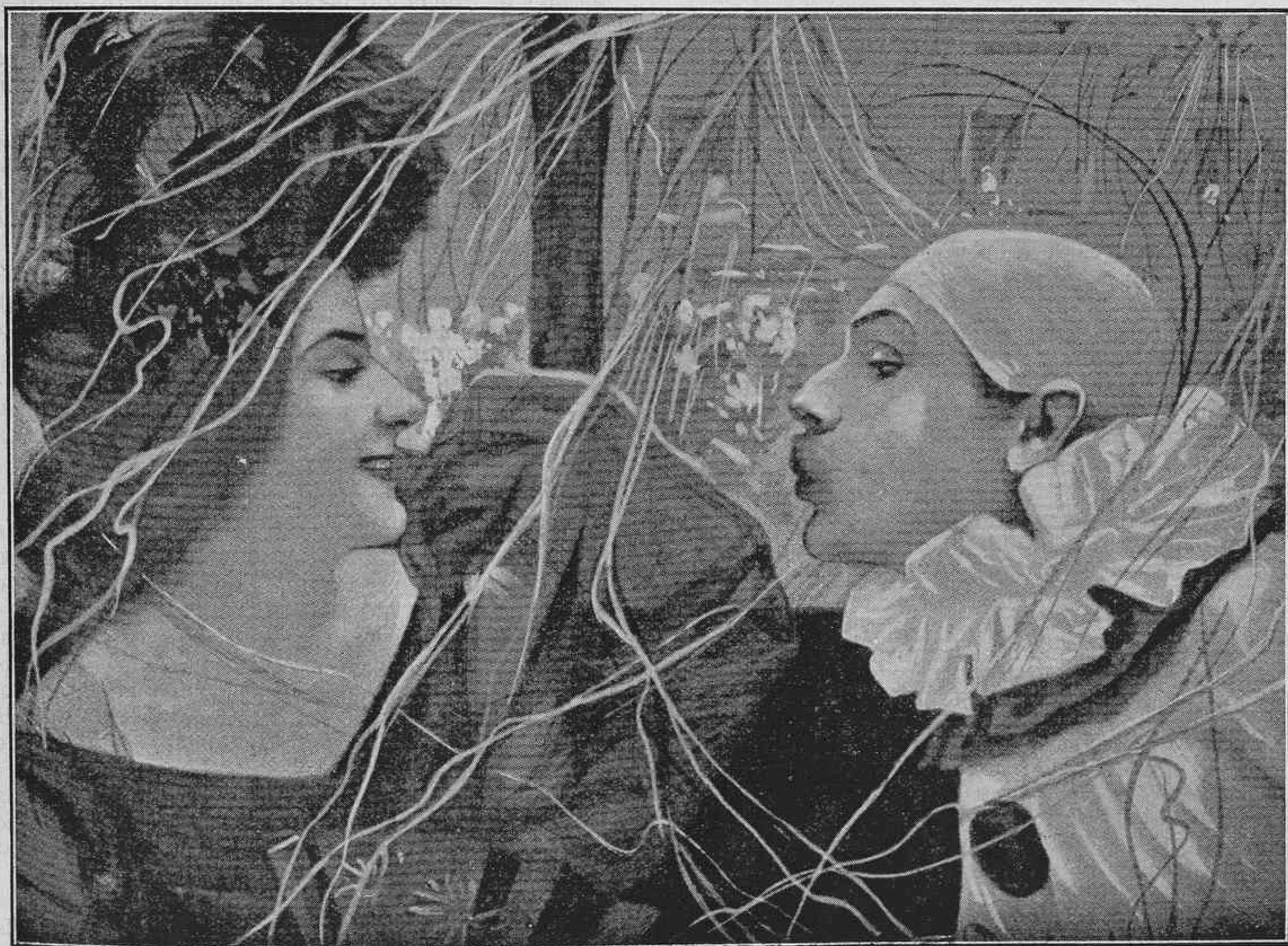
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

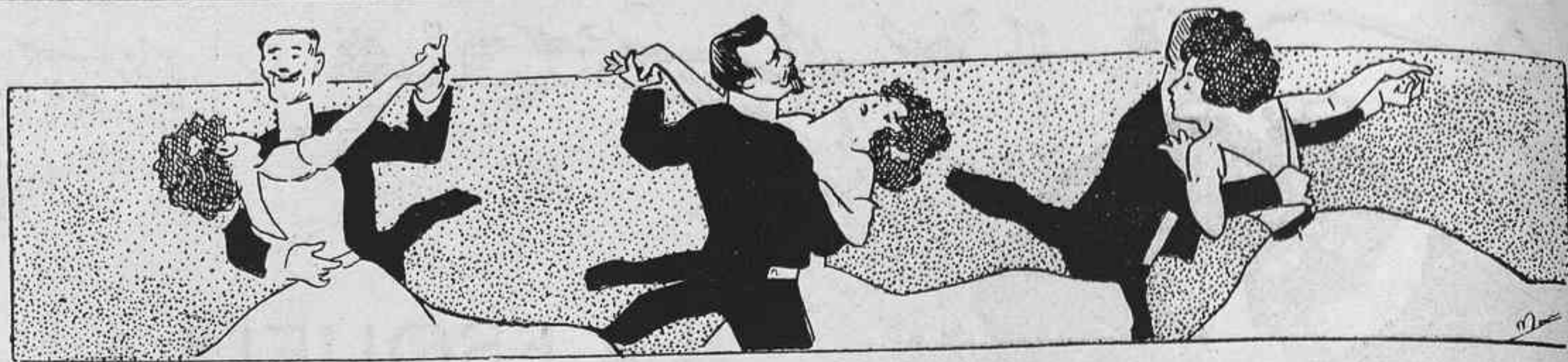
PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

CARNIVAL

Batalla de serpentinas.

CRÓNICA

ENTRE 'ls que segueixen ab atenció las interioritats del catalanisme y del regionalisme, no era cap misteri 'l projecte que ve madurant *La Renaixensa* de cambiar la forma xica per la grossa, las planas per columnas, y son caràcter tradicional de periódich de doctrina per us exclusiu de sos fidels subscriptors, en periódich de informació pera llansarse al carrer en busca dels cinch céntims.

—*La Renaixensa* aspira á modernisarse—deyan els seus amichs.

Y afegían ab mal dissimulada fruició:

—Ja té pis llogat á la mateixa Rambla de las Flors, á no molta distancia de las oficinas de la seva rival, *La Perdiu*. ¿Sab aquell pis dels balcones ab anuncis, ahont l'estiu passat s'hi va cometre un crim? Donchs allá s'instalará *La Renaixensa*.

—¡Carambal—un feya al enterarse de tot aixó.— Si qu'estarán ben aprop... Com que casi no 'ls separará més que 'l passatge que conduheix al mercat de la *Boqueria*... A tret de tronxo de col.

L'amich de *La Renaixensa*, per tota resposta, feya l'ullet y 's posava á riure maliciosament, com volguent dir:—Ara 's veurá, lluytant ab armas iguals, si som ó no som *reconsagrats*.

* * *

Donchs bé: sense necessitat de la reforma, ni de la muda de casa, *La Renaixensa* 'l diumenje passat va colocarse encare infinitament més aprop de la seva rival de lo que projectava y en un' actitud per cert ben distinta de la que se li atribuhía. *La Renaixensa* després de rebre dos tremendas bofetadas, ha presentat la galta á *La Perdiu* demanantli un petó carinyós.

L'òscul de la pau y del olvit, de la reconciliació y de la concordia.

Tot per no esbalotar el galliner més de lo que ho estava... Tot per esperit de sacrifici... Tot en aras de la disciplina política... de aqueixa virtut que ha sigut sempre tan bescantada pels mateixos catalanistas, atribuhintli el rebaixament que 's complaohen en senyalar en els partits polítichs madrilenys.

Honrats y dignes poden ser els móvils del vell periódich; pero la seva situació no té res d'enveja-ble. May ab més motiu cal recordar el títul del drama del Echegaray: *O locura ó santidad*.

Pero ni aixís obtindrà 'l petó que solicita, porque lo que dirán els esperits prácticichs:—Ab els boigs, ab els imbécils no s'hi fa carrera... y per lo que toca als sants... els sants no son de aquest mon, sino de l'altre.

* * *

Lo més trist de tot per *La Renaixensa* no es que li hajin pres la bandera ab el programa de Manresa, utilisant l'asta de la mateixa á tall de canya pera pescar actas de diputat y de regidor, després de fer mil entremaliaduras com aquella de l'ali ab en Polavieja y aquella altra de la campanya gremial... Lo més dolorós es l'altivés, la desconsideració ab qu' es

tractada; els retrets que li tiran á la cara; las humiliacions que se l'hi exigeixen, que fins á nosaltres que no som del gremi, y sí sols curiosos espectadors, varen fernos exclamar:—¡Y quína gent més rancuniosa y més petita son aquests perdigots! La seva mesquindat está á l'altura de la seva petulancia!

Avuy *La Perdiu* fa saber á *La Renaixensa* qu' en Doménech «una de las més legítimas glorias de la nostra terra» (calificació del seu mateix periódich, escrita pot ser per la seva propia ploma) es qui «va estamparhi en sa primera plana (de *La Renaixensa*) l'ensenya ab que s'ha presentat desde 'ls seus orígens al públich catalá; ell en moments crítichs en que havia de plegarse per falta de subscriptors, va acudir al seu aussili portantli l'esfors personal, el sacrifici material y l'esfors y el sacrifici dels seus amichs.»

Aixís canta *La Perdiu*, y *La Renaixensa*, per no rompre la disciplina de partit, devora en silenci aqueixas injurias dels favors retrets. ¡Verge santa, y com s'endureix la pell ab els anys!

Perque, si bé 's mira, aquella ensenya ó sigui l'escut ó 'l segell que *La Renaixensa* ostenta, dibuixat pel Sr. Doménech, no se si té prou mérit artístich per elevarlo á la categoria de obra de «una de las més legítimas glorias de la nostra terra» quan al retreure'l tant se'n ufana; lo que sí sé y consta á tothom, es que á *La Renaixensa* el tal segell li va valer desde un principi 'l sobre-nom de *La Patum*, que ja máy més s'ha pogut treure del dessobre.

Y en quant als sacrificis personals y pecuniaris, deixan de ser favors quan se retreuen, lo qual ho sab tothom y no está en el cas de ignorarho qui 's té á sí mateix per «una de las més legítimas glorias de la nostra terra.»

¿Qué volia 'l Sr. Doménech? ¿Cobrar-se 'ls tals sacrificis fent seguir á *La Renaixensa*, que al fi té una historia honesta y desinteressada, fins á posarla als peus del general Polavieja, del fusellador de 'n Rizal, del general cristiá? ¡Si que 'ls hi hauria fet pagar cars! Si considerava que li devia alguna cosa, quan va arribar l'hora de partir peras, era mil vegadas més decorós presentarli 'l compte.

* * *

Y ara que se 'ns perdoni si 'ns fiquém en unas qüestions que á primera vista semblan particulars, pero que no ho son desde 'l moment que «una de las més legítimas glorias de la nostra terra» ha tingut á bé ferlas públicas en el seu periódich. Es de creure que si las ha fetas públicas es porque se sá-pigan: nosaltres, donchs, creyém donarli gust propagantlas. Ens surt del cor, y no 'ns hi podém negar tractantse de «una de las més legítimas glorias de la nostra terra.»

Y consti que ho es una gloria, á lo menos segons la patent refrendada per *La Perdiu*, periódich que té l'exclusiva en aquest ram y que ha acreditat tantas vegadas l'acert ab que procedeix.

Sigui de aquest acert una proba convincent la campanya desaforada que va empendre contra 'ls republicans en las passadas eleccions municipals. Patents de brétols y perdularis expedí á dojo contra

LO QUE DEU DIR EL PAGANO

'ls que li duyan la contraria, y avuy els elegits per la gent de bé, en qüestions de moralitat y bona administració, sollicitan dintre de la corporació municipal l'aliança dels que ho sigueren per la purria y la bretolada. Y *La Perdiu*, que tant recrimina á *La Renaixensa* perque no canta la palinodia, encare está en dejú de donar una satisfacció als elements republicans á qui tant va ofendre ab las sevas intemperancias.

Aixó vol dir qu' en el ram d' expedir patents á tort y á dret no hi té pas gayre fortuna, y que de igual manera que ab els republicans, encare qu' en sentit invers, pot equivocarse ab el diputat *que pensa pero que no parla*, quan el proclama «una de las glorias més legítimas de la nostra terra.»

¡Fieuvos dels judicis de un periódich á qui la passió, á cada punt, li fa perdre 'l coneixement!

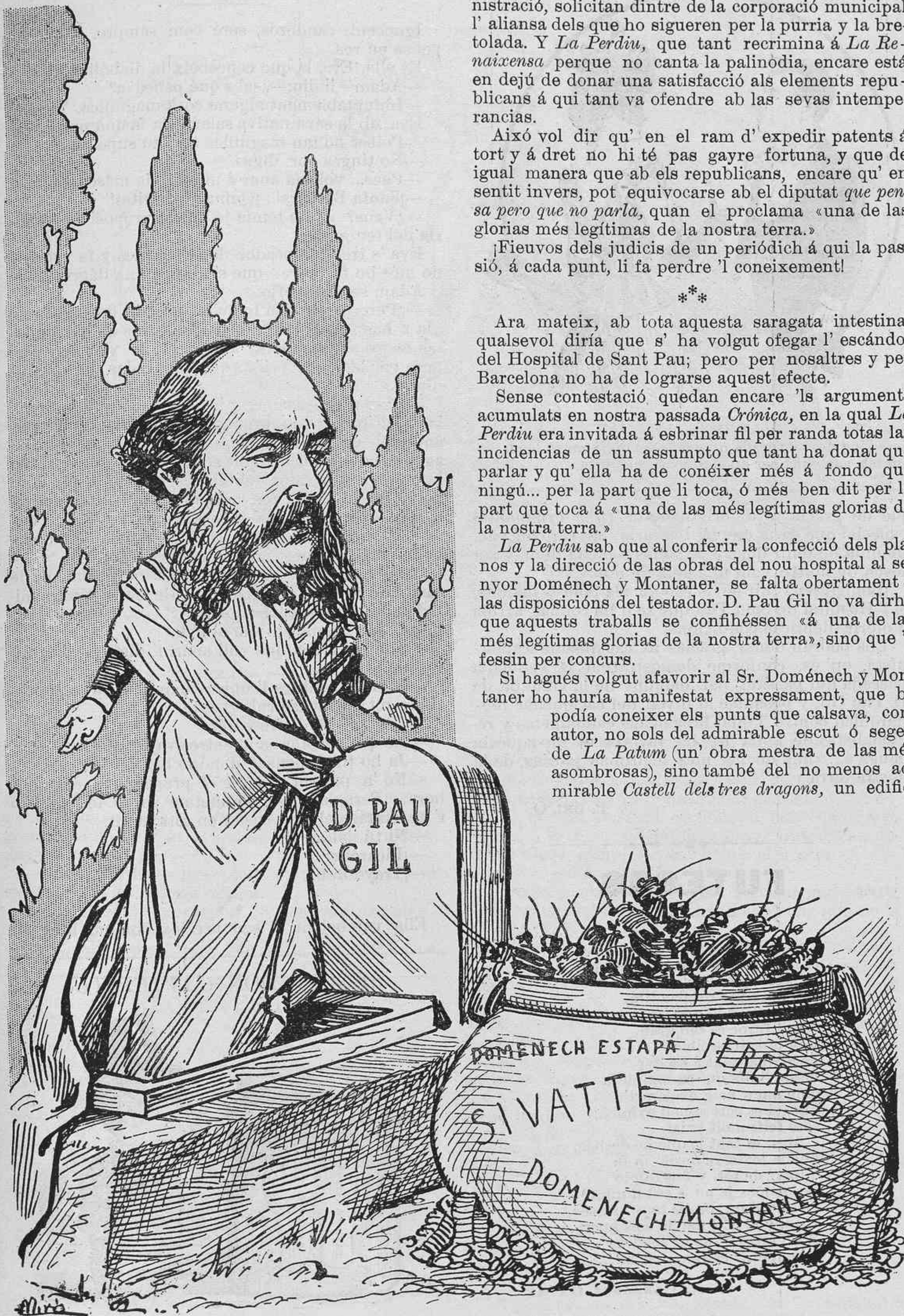
* **

Ara mateix, ab tota aquesta saragata intestina, qualsevol diria que s' ha volgut ofegar l' escándol del Hospital de Sant Pau; pero per nosaltres y per Barcelona no ha de lograrse aquest efecte.

Sense contestació quedan encare 'ls arguments acumulats en nostra passada *Crónica*, en la qual *La Perdiu* era invitada á esbrinar fil per randa totas las incidencias de un assumpto que tant ha donat que parlar y qu' ella ha de conèixer més á fondo que ningú... per la part que li toca, ó més ben dit per la part que toca á «una de las més legítimas glorias de la nostra terra.»

La Perdiu sab que al conferir la confecció dels plans y la direcció de las obras del nou hospital al senyor Doménech y Montaner, se falta obertament á las disposicions del testador. D. Pau Gil no va dirho que aquests treballs se confihessen «á una de las més legítimas glorias de la nostra terra», sino que 's fessin per concurs.

Si hagués volgut afavorir al Sr. Doménech y Montaner ho hauria manifestat expressament, que bé podia conèixer els punts que calava, com autor, no sols del admirable escut ó segell de *La Patum* (un' obra mestra de las més asombrosas), sino també del no menos admirable *Castell dels tres dragons*, un edifici

— Volia fer un hospital y m' ha sortit un' olla de grills.

¡ENDAVINADA!

—¿Tú 'm coneixes? ¿Quí soch?
—Una desventurada que, á pesar de la meva bona voluntat, acabarás per quedarte sense camisa.

ple de gracia y d' originalitat... una originalitat especial que sería en vá buscarla en cap més del mon: la de tenir quatre fatxadadas á plena llum, y ser fosch de dintre, com una gola de llop.

¡Bonich porvenir se 'ls espera als pobres malalts, si l' Hospital de Sant Pau que se li ha confiat, arriba á oferir idénticas condicions!

Els podrán donar gracias al caciquisme catalanista, qu' es, conforme demostrárem la senmana passada qui passant per damunt de la voluntat de D. Pau Gil, y posantse al nivell del caciquisme monárquich contra 'l qual bregan els catalanistas y regionalistas de bona fe, ha favorescut ab aquesta ganga á... «una de las més legítimas glorias de la nostra terra.»

P. DEL O.

FUTESAS

Si del odi al amor, nena,
es cert que no mes hi ha un pas,
m' apar que 'l sol de ma ditxa
ben prompte resplandirá,
puig es tant lo que 'm detestas,
el teu furor es tan gran,
y ta bilis irascible
he arribat tant á escitar
desde 'l día qu' en mal hora
mon amor vaig declarart',
que, si es cert aquell axioma,
seré felís molt aviat.

Mes, es tant lo que ho desitjo,
que la mateixa ánsia 'm fa
duptar de tot, y fins dupto
—que mes ja no 's pot duptar—
de que si un día 'ls teus brassos
vens, y al coll me 'ls vols nuar
si ho farás d' amor rendida
ó bé ¡per... estrangular'm!...

A. CARRASCA GAYÁN

AVENTURA CONJUGAL

Ignocent, candorós, seré com sempre. Adam no pensa en res.

Es ella, Eva, la que concebeix la diabólica idea.

—Adam—li diu:—¿sabs qué pensava?

—Induptablement alguna cosa magnífica. Veyám. Eva, ab la seva nativa salamería fa una postureta.

—Potser no tan magnífica com tú suposas.

—No tingas por: digas.

—Pues... voldría anar á un ball de máscaras.

—¡Santa Bárbara!.. ¡Quína barbaritat!

—¿Veus? Ja ho temía jo que la proposició no sería del teu gust.

Eva 's treu 'l mocador de la butxaca y fa veure—no més ho fa veure—que s' aixuga una llágrima.

Adam se posa serio.

—¿Pero ja sabs tú lo qu' es un ball de máscaras? ¿Ja t' has fet cárrech de las disbauzas qu' en aquestas festas se cometen?.. Jo no n' he vist may cap; pero per las descripciones que devegadas llegeixo als diaris...

—¿?—Aixó es precisament lo que á mí m' ha armat: las relacions de la prempsa. M' agradaría véurelas aquestas disbauzas, sisquera un cop á la vida; m' agradaría véurelas, anant ab tú, repenjadeta al teu bras, sentint el calor del teu cos, segura de que á mí no m' ha de passar res, perque tindria el teu apoyo, la teva companyia, la teva amorosa defensa... Vamos, Adam, tan bo, tan galán, tan amable qu' ets, no 'm neguis aquest ignocent capritxo!..—

—¿Qué ha de fer el desventurat marit davant de semblant arenga, acompañada de tres ó quatre miradas de las més encisadoras?

—Com vulguis: anirém al ball.

—T' adverteixo que vull anarhi disfressada y ab careta.

—Naturalment: es l' única manera de que puguis veure tot alló sense ruborisarte.

—¿De qué 'm disfressaré?

—De qualsevol cosa: mentres vajis tapada...

—Ja ho tinch pensat: dominó blau.

—No 'n parlém més: te 'l preparas, y al ser l' hora... Pero, aixó sí, prometme sobre tot que no t' apartarás del meu costat en tota la nit.

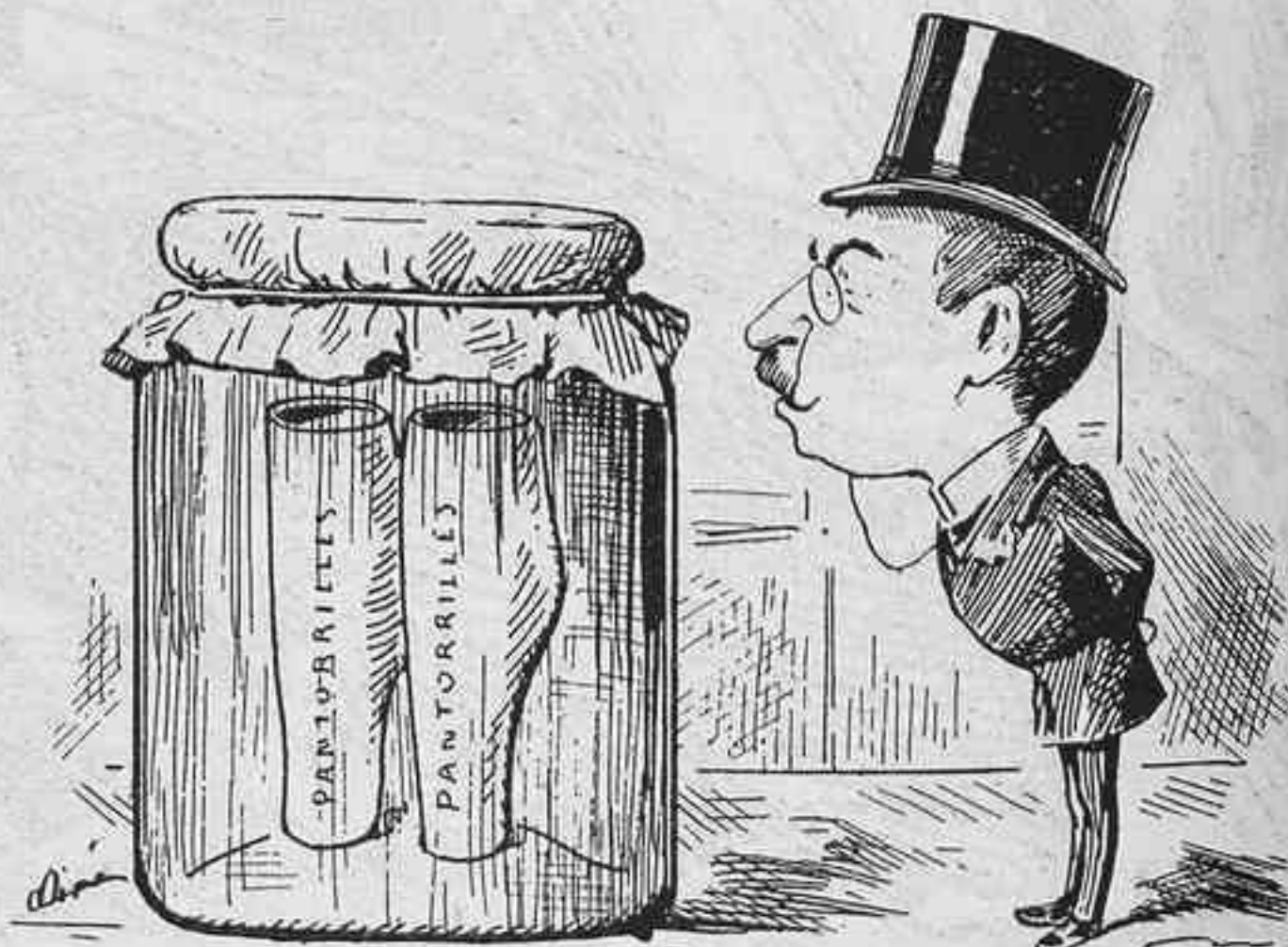
—Ni tú del meu!...

—¡Picarona!

—¡Traydorot!...

Ella rumbejant el seu preciós dominó blau, ell

SEGONS DON CAVIERITU

—El poble que vaji dihent. ¡Encare quedan pantorrillas!

A LA CASA GRAN

LA FUNCIO DE CADA DIMARS.—La guardia municipal ocupant militarment l' edifici durant las horas de sessió, pera evitar una invasió de las masses.

modestament vestit de levita, Adam y Eva entran á l' immensa sala del ball.

La festa está en el moment més animat. L' orquesta ataca las primeras notas d' un vals arrebatador, y á tota pressa 's formen parellas, que prompte giran, y voltan y s' arremolinan com fullas arrastradas pel vent.

—No 'ns perdém—diu Adam, apretant dolsament el bras de la seva dolsa esposa.

—No es probable—respón Eva, arrapantse amorosa al seu marit.

En aquell instant una onada de balladors ve á

estrellarse contra ells, deslligant el llas que 'ls seus brassos forman.

—¡Eva!—crida Adam, sentint escapárseli la muller.

L' onada passa. El pobre marit passeja al seu entorn la mirada, buscant el dominó blau de la seva esposa, y 's troba rodejat de quinze, vint, trenta dominós blaus, completament iguals al d' ella.

—¡Eva! ¿Ahónt ets?

—Déixala estar—li diu una graciosa mascareta, apoderantse del desolat Adam:—aquí ray que no la perdrás. Vina, vina ab mí.—

Y 'l candorós marit, aturdit per aquell espectacle per ell completament nou, s' abandona inconscientment á l' atrevida mascareta, y 's deixa portar á un extrem del saló, als corredors, á un palco, á tot arreu ahont la seva desconeguda conquistadora se li ocorreix conduhirlo.

¿Qué li succeheix al enlluhernat Adam durant aquellas dugas horas passadas en companyia d' una dona á qui no coneix, pero que li diu infinitat de cosas bonicas y li fa una atrocitat de concessions, menos la de treure's la careta?

Es impossible saberho: Adam es l' únich que podria dirho, y desde 'l moment qu' ell s' ho calla...

Tiremhi un vel.

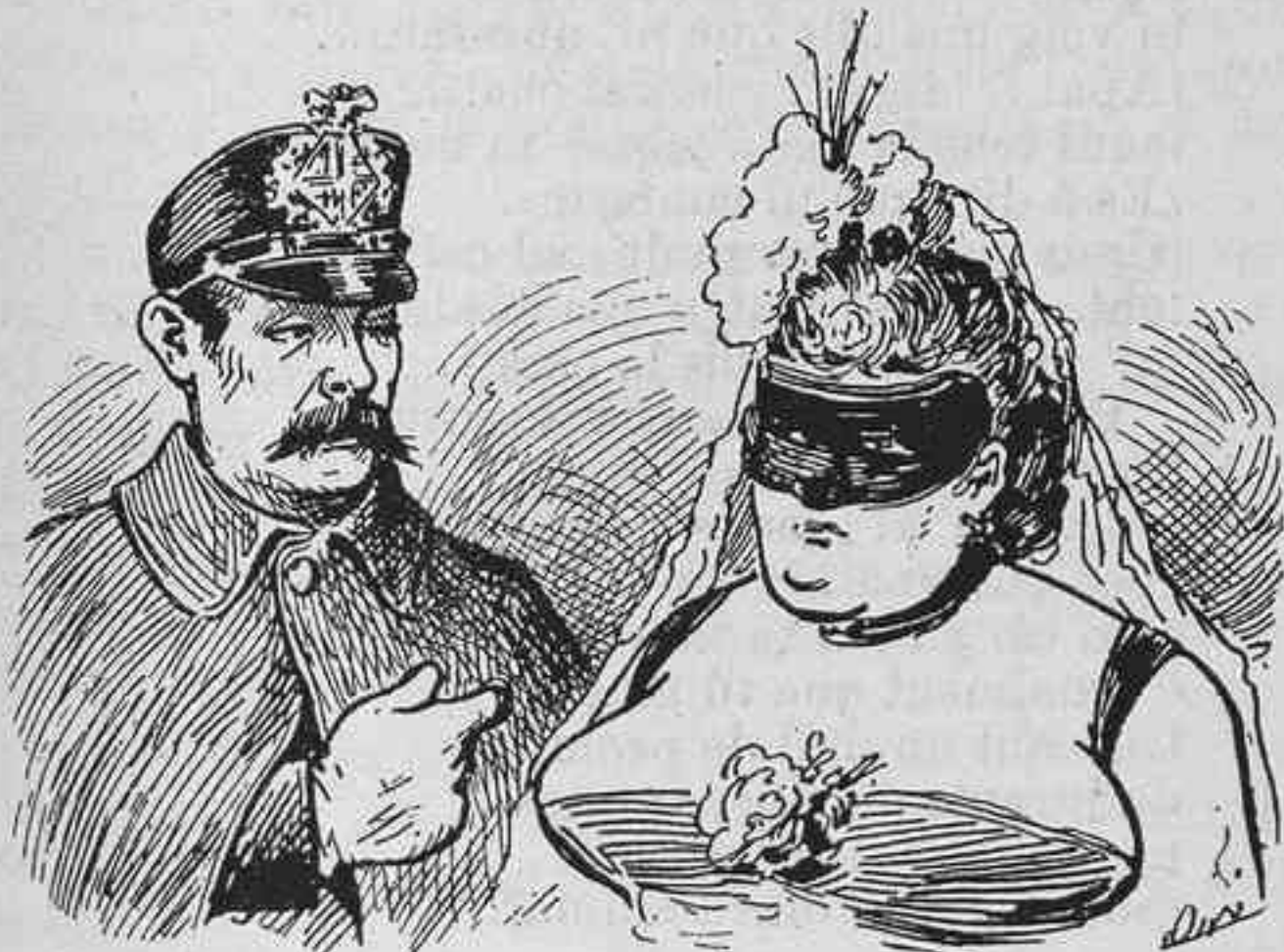
Poch avans d' acabarse 'l ball, Adam y Eva 's troban.

—¡Per fi, Eva encisera!...

—¡Al últim, Adam del cor!...

Ell té ja la mentida preparada.—Si 'm pregunta qué hi fet durant aquestas dugas horas—pensa—li diré que no m' hi mogut del saló, que m' hi tornat

RECONVENCIÓ

—¿No valdría más, señora, qu' en lloch de taparse la cara se tapés... otra cosa?

L' EXPURGADA DELS PLÁTANOS

—Té, Coria: d' aquestes branques
n' has de fer bastóns.

—¿Per quí?

—Veurém: tú pélals y arréglals;
un ó altre 'ls farà serví.

ximple buscantla; pero que, com hi ha tants domi-
nós blaus, es clar, ves qui la troba...

—¡Quín mal rato m' has fet passar!—exclama
suspirant la pobra muller.

—¡Y tú á mí!—replica Adam:—¿Qué has fet
tot' aquesta estona?

—¡Ay!—diu Eva ab la mayor senzillés:—No m' hi
mogut del saló, m' hi tornat ximpla buscante; pero
es clar, haventhi tants senyors de levita, ves qui 't
troba...—

Al sentir aquesta resposta, á Adam el cor li fa un
salt. ¿Si será que la grandíssima está ja representant
la comedia qu' ell portava ensajada?

—Eva, dígam la veritat.

—La veritat. ¿Qué no me la dius tú?

—Jo... francament... Buscante, buscante, hi sortit
no sé com del saló... y...

—Y ¿qué més?

—Y res més. Pero ¿y tú, tú?—fa l' ignocent Adam,
clavant en ella la mirada ansiosa.

—Ja t' ho he dit: dugas horas aquí soleta, rodant
com una ximpla, furetejant per tot...

—Pero 'ls corredors... els palcos...

—¡Y ara!...—

Adam se mossega 'ls llabis. Induatablement Eva
es més forta qu' ell.

Y no obstant, ab una intuició bastant clara de la
realitat, el marit no deixa de pensarho:

—La mateixa situació, la mateixa historia, la
mateixa defensa... Si á igualtat de causas, iguals
efectes y á iguals efectes, igualtat de causas... Adam,
mala nit has passat avuy.

A. MARCH

EN UN BALL DE MASCARAS

Mascareta, mascareta,
tú, la que vas de gitana,
la del mocador de pita
y las faldillas de sarja,
la del cos de seda negra,
la de las mitjas ratlladas,
la que pel saló rumbeja
vessant sandunga y donayre,
la mes pitera y xamosa
mes aixerida y simpática,
la mes ayrosa y senzilla,
la maca entre las mes macas;
si no es causarte molestia
¿voldrías ferme la gracia
de dirm 'la bona ventura
á cau d' orella, salada?...

...¿Qué tú no entens d' eixas cosas?
¿Qué de mí res sabs?... ¡Ingrata!...
O molt m' erro, ó en tú endavino
á una gitana ben blanca.
¡Que á través de la careta
hi veig uns ulls que m' abrasan!...
¡Apa!... ¡digas!... ¡enrahona!...
¡aquí tens la ma!... ¿qué 'm marca?
¿Es á dir, que ni contestas?
¡Creu que 'm fas molt mal callante!...
¡ah!... ¿y ara?... ¡Qu' ets desdenyosa
qu' aixís me tombis la cara!...

Per Deu no 't mostris esquiva,
desclou tos llabis de grana
y digasm' al menys sisquera,
¿per qué una nineta, ingrata
com tú, y com tú també hermosa,
é igualment que tú gitana,
trencant un doll de promesas
de juraments y esperansas
pagá mon intens efecte
esmicolant la meva ánima?...

¿Fuges de mí? No, ¡no fugis
que ja 't coneix, descarada!

F. CARRERAS P.

SI LA CANDELERERA PLORA...

¿El fret es fora?

¡Ja 'ls ho dirán de missas!...

Con més va menos fé tinch en els refráns, ditxos, adagis y tot aixó que 'n diuhen «la sabiduría dels pobles.»

En primer lloch gahónt es aquesta sabiduría, que tant ponderan els amichs de la santa tradició?

Hi ha un refrá que díu: «L' hábit no fa 'l monjo.»

No significa aixó ben clar que, pera acreditar ó donar valor á una cosa, no n' hi ha prou ab l' aspecte ó ab l' intenció?

Donchs darrera d' aquest adagi 'n compareix un altre que díu textualmente: «L' intenció ja basta.»

Lo qual, ó molt m' equivoco ó ve á demostrar que 'l ditxo anterior es una falornia, ó que l' equivocat es aquést, ó que ho son tots dos, ó lo que vostés prefereixin.

Y com aquest exemple, mil.

«Pel Juliol—afirma una de las més célebres sentencias populares—ni dona ni caragol.»

Pero: «Col y dona—contesta un' altra—tot l' any es bona.»

«Al qui muda, Deu l' ajuda,» trobém en la primera página del *evangeli* popular.

Y en la segona, llegim:

Pedra massa bellugada,
may queda ben assentada.»

Aixó, per lo que toca á la sabiduría, *per se*, ó com si diguessim la part teórica de la filosofia popular.

Entrém ara en el terreno práctic, y 'n veurém de grossas.

Per més que 'ls directors del tinglado han pres totas las precaucions imaginables, la mistificació no resulta.

¿Qué diuhen el 30 de Novembre? «Sant Andreu, pluja ó neu ó fret molt breu.»

A pesar de lo qual, molts vegadas ni neva ni fa fret ni cau una gota d' aygua.

Vé la Candelera, y tornan els mateixos equilibris. «Si la Candelera plora, el fret es fora; si la Candelera riu, el fret es viu. Tant si plora com si riu...»

En resúm, una infinitat de declaracions, que sintetizadas volen dir lo següent:

«No sabém lo que 'ns pesquém y tot aixó dels refráns es un capdell de romansos, porque, com diuhen els pagesos, no 's pot dir blat que no sigui al sach, y encare ben lligat.»

Fa dos ó tres anys que ho estém veyent. Ve la Candelera, plorant com una Magdalena, y á pesar de que «si la Candelera plora, 'l fret es fora,» la naturalesa 's burla ignominiosament de la *sabiduría* popular y sembla que díu el termómetro:

—¡Baixa, noy, baixa! Aixís ensenyarém á aquests papanatas á no fer cas dels quèntos de l' antigor.—

Avans l' hivern s' inaugurava oficialment el 22 de Desembre.

D' uns quants anys á aquesta part el comensament del verdader hivern es el 2 de Febrer.

O sino, mirin al seu alrededor y diguin qué es lo que veuhen.

Cinch ó sis graus sota zero, glassadas qu' espantan, nevadas á diari per tot arreu, els camins interromputs; en una paraula, lo qu' en tot l' hivern no s' havia encare vist.

¡Y aixó que la Candelera ha plorat!...

Permétinme qu' estampi aquí un adagi completament nou, pero sancionat per una dolorosa experiencia:

«Si la Candelera plora,
nous panallóns á la vora.»

MATÍAS BONAFÉ

NO VAL A BADAR

Única manera de llegir decorosament el cartell de la nova temporada.

UN ALTRE ANY

Ja teniu, senyora m'ia,
un altr' any per amagar
als batxillers que us preguntin
si 'n conteu tants ó bé quants.
Vos ray que 'ls porteu lleugera
sense ni un sol cabell blanch
ni cap arruga, y sens falta
de dents, ullals ni caixals;
ni carns fofas, ni altres signes
de decadencia: ¡vos ray!

Encare que hi ha pinturas
per tenyí 'l cabell y hi ha
un aygua de Barcelona
ó llet de Venus que fan
adquirir frescor al cutis
lo mateix que á n' els quinze anys,
encare que hi ha dentistas
que posan nou el dentat
y cotillayres que saben
més que un escultor donar
esbeltés y bonas formas
y esmenar deformitats,
tractantse de vos, senyora,
posaria al foch las mans,
segur que no 'm cremaria,
solzament pera jurar
que 'l que deu á las miradas
dels que us veuen alelats,
es tot ben vostre, tot propi,
sens ficció, tot natural.

Fa temps que per vos, senyora,
no transcorren díes ni anys,
d' ensá que vostra guapesa
al seu máxim ha arribat;
de modo, que vells y joves
vos segueixen al detrás,
que als uns y als altres els sembla
que poden ben bé aspirar
á que 'ls feu de vostras gracias
un bossí de caritat.

Ja sé que no es pas possible
que á tots ens acontentau,
perque tindríau de fervos
á trossos y es natural
que tots vos vulguin sencera
de desde 'ls peus fins al cap;
pero si que podeu darnos
sense que 'n patiu cap mal,
llambregadas incendiarias
que 'ns calcinin com el llamp;
rialletas que 'ns amoixin
com la mare al seu infant
y sospirs que 'ns endormisquin
produhintnos somnis llarchs
en que tot serán delicias
com ningú may ha gosat.

Jo faig vots, senyora m'ia,
perque no us gasteu pas may,
y siau sempre la dona
que desitja 'l meu ideal,
puig així 'm faré la bella
ilusió que á tothom plau,
de que si per vos no corren
tampoch per mí passen anys.

SIMÓN ALSINA Y CLOS

LLIBRES

LA VIDA AL CAMP.—*Poemet bucòlich popular* de RAMÓN MASIFERN.—La vida del camp, á plena naturalesa, ha sigut sempre un manantial de poesia. Son infinits els poetas que l' han sentida y l' han cantada, cada h' segons la seva especial manera de véurela y la potencia dels seus medis. Aixís els espectacles que ofereix ab tot y semblar sempre 'ls mateixos, resultan eternament variables. Infinitas son las notas de color y de llum que la na-

turalesa 'ns ofereix y mes infinits encare 'ls sentiments que desperta.

El Sr. Masifern, ens diu en el prólech del seu llibre que aspirava á escriure un poema, desitjós d' encarnarhi els tipos, els paisatjes, las costúms, las tradicions... en fi totalló que sentís á perfúm del Ampurdá, que no haventli sigut possible realisar la seva idea, á manera de croquis ó esbós ens ofereix un hermós ramell de flors camperolas. Molt justament las elogia el patriarca Mossén Cinto Verdaguer en una carta-introducció que precedeix al volum, y á lo qu' ell diu en elogi del autor, res podríam afergirhi, atés á qu' estém ab ell conformes de tota conformitat.

Sols com impresió propia consignarém que *La vida al camp* comprén ben triadas impresions corresponents á las quatre estacions del any, escritas ab una senzillés que no tots els que la buscan logran alcansarla, y ab aquella compenetració íntima ab els assumptos tractats qu' es el secret de la verdadera poesia.

LUCHA DE SEXOS por PIO VIAZZI.—Forma part aquest llibre de la *Biblioteca Scavola* que ha comensat á veure la llum pública á Madrid. Es aquesta una colecció internacional de Filosofia, Política, Economía y Sociología y en tal sentit trobém molt ben triada l' obra del eminent escriptor italiá.

Comprén tres parts: la primera, *Breu antología del amor*, dividida en els següents capítols: Importancia dels fets de amor.—Domini del amor.—Amor y locura.—La enfermetat del amor.—El misoginisme.—Conclusió.

La segona: *Lluyta de sexes*.—Amor y dolor.—Las formas embrionarias.—El costat psicológich.—El costat social.—Las adaptacions.—L' *Enigma*.—Prostitució y matrimoni.—La Solidaritat.—Epissodis.—La literatura femenina.—Els vots.

La tercera: *El pudor*.—Concepte del pudor.—¿Qué es el pudor?—Significat psicológich del pudor.—Límits del pudor en l' home y en la dona.—La defensa social y individual del pudor.

Aquest breu sumari creyém que bastará pera donar una idea clara del objecte, la naturalesa y l' alcans de aquest notable estudi.

RATA SABIA

AL BALL DE MÁSCARAS

Puig som al ball, quedémshi, vida meva,
pro no 'ns llensém als bojós giravolts
del vals desenfrenat que aturdits ballan
els estragats de cor.

Deixémlos que s' empenyin y atropellin
y 's ressequin la gola ab sos crits ronchs,
fugím de la follia que 'ls arrastra
y apartémse á un cantó.

Per fruir de l' amor que 'ns fa ditxosos
no 'ns cal llensarnos al pilot febrós
dels que desperts de carn y adormits d' ánima
es capussan ulls cluchs á un toll de llot.

Retirémnos á un ángul de la sala,
escoltant apartats aquest soroll;
mirém serens la bojería aquesta
desde 'l nostre recó.

No envejis pas la estúpida alegría
de las que ab oripells y lluhentors
pel torbellí arrastradas lleus travessan
com un punt lluminós;

mira quan una 'n cau, ab quin cinisme
de sa mala desgracia riu tothom.
Queda't al costat meu que no perillas
aquí en aquest recó.

Quant nostres ulls cansats del espectacle
pampalluguejin fort
juntant amorosits nostras miradas
els darém dols repós

y sens temor á ulladas indiscretas
allunyats del bullici y l' esvalot
gosarém tots dos sols nostra alegría
allá en nostre recó.

Deixa que giravoltin ab la máscara
y el traje de sas bojas aficions;

NOTA D' ART

Dibuix del pintor català ENRICH SERRA

deixa qu' ells ab carátulas ó muecas cubreixin el seus rostres de pierrot.

Tú mostra'm sens careta ni postissos tos ulls puríssims y ton rostre hermós; mentre ells malgastan bojament la vida fruím el goig de viure naltres sols allunyats de la dansa esbojarrada aquí en aquest recó.

JEPH DE JESPU

Pels vols de Carnestoltas no hi ha que buscar novetats teatrals. La gent que vol divertir-se... ó fastidiarse, que 's veühen cassos de tot, la dona per acudir als balls de máscaras, en els quals se representa sempre la mateixa comedia, lo mateix ab la cara tapada, que ab la cara descuberta.

Y está clar, estant el públich distret, si 'ls empresaris tenen algun projecte, 'l reservan per quan s' hajan acabat las rutinarias bromas carnavalescas.

Per altre part el Carnestoltas acostuma á marcar en alguns teatros una renovació d' elements.

Aixís, al *Principal*, la companyia dirigida per el senyor Salvat, deixa lliure la escena á la que dirigeixen els Srs. Balaguer y Larra, la qual acaba de obrir un abono per quinze úniques funcions, destinadas exclusivament al cultiu del género cómich.

Y á *Novetats*, havent terminat sos compromisos els Srs. Pina y Buxens, passará á sustituhirlos desde 'l día 13 del corrent una companyia dirigida per D. Miguel Muñoz, y en la qual figura com á primera dama, donya Asunción Echevarría. A mes del repertori escullit del teatro antich y modern, anuncia com á produccions noves las tituladas *El campanero de Ntra. Sra. de Paris*, *La Alquería de los Sauces* y *El hijo del ahorcado...* No hi ha que preguntar si aquestas obras pertanyen al repertori melodramátich.

Al *Liceo* continua obert l' abono als deu grans concerts de Quaresma, que detallarem en la nostra última revista.

Els filarmónichs esperan ab gran interés la vinguda de l' orquesta Lamoureux de Paris que ha de donar sos concerts á *Novetats*.

Dimecres de la senmana passada s' efectuá en aquest mateix teatro (qu' es fins ara 'l qu' está més per músicas) el concert V de la *Filarmónica*, baix la direcció del jove mestre barceloní D. Anton Ribera.

Donavan interés al programa dos obras noves: *La morada dels Benhaurats* de Weingartner, y la sinfonia *Faust* de Liszt.

Tant l' una com l' altra pertanyen al género que'n diríam intelectualista, á la música de cap, expressiva de conceptes no sempre externs, per medi de l' art dels sonidos. L' obra de 'n Weingartner paga tribut á las tendencias modernas buscant originals afectes de sonoritat. La de 'n Liszt preten compendiar el sentit psicológich del famós poema de Goethe.

Tant l' una com l' altra sigueren escoltadas ab religiosa atenció y aplaudidas en sos passatjes més culminants.

El mestre Ribera, dirigintlas ab gran acert, y després de un número d' ensaigs que no arribaren á la mitja dotzena, demostrá plenament la seva competencia, y 'l fondo coneixement que te de l' art orquestal. No ha sigut perduda la seva llarga estada á Alemania, ahont ha pogut estudiar seriament, donant consistencia á sas naturals y envejables condicions.

Per son exquisit treball sigué justament aplaudit y felicitat.

El fakir Hadj Soliman Aisso que s' ha presentat al *Tivoli-Circo Equestre*, es un fenómeno de insensibilitat que no 's compren. Se crema, 's punxa, 's talla, 's fa mossegar per una serp, s' arrenca tiresas de la pell... y tan tranquil.

ENTRE TRAGO Y TRAGO

—¿Ja ho sabs que volen reventar el Banch?
—Déixals fer. Mentres no reventin aquest...!

Algunas personas al veure'l senten esgarrafansas... lo qual deu ser una manera de divertir-se com qualsevol altra.

N. N. N.

ESQUELLOTS

Gran nevada per tot Espanya

A Barcelona, 'l divendres de la senmana passada no 'ns ne van tocar mes que uns quants borrallons escadussers.

Prou venían acostant-se 'ls núvols que 'n estavan plens; pero al veure 'ls admetllers florits que adornan el plá de Barcelona, van al·lunyar-se, no sé si enamorats de tanta hermosura, ó enganyats per aquella blancor, que desde l' altura 's podia pendre per una nevada.—Ja hem fet tart—degueren dir y se 'n tornaren.

De totas maneras, si en Juandó tingués la seva màquina de volar ja llesta, 'ns hi hauriam pogut enfil·lar á donals'hi las gracias.

¿Qué té que veure Serra Morena comparada ab Barcelona?

Allá 'ls lladres sortían ab el trabuch, no tenint sino una manera de robar, al crit de: «Diners ó la vida.»

Aquí ho efectúan á domicili y fent gala de una feconditat de recursos que corra parellas ab la seva audacia.

Que ho digui sino l' amo de un magatzém del carrer de Lauria, que 's va trobar sense la caixa de guardar caudals. Ab un carro se la van emportar els lladres tranquilament y sense cridar l' atenció de ningú... Y després de practicarli l' autopsia, varen deixar-la abandonada á Montjuich.

¿Y com no 's presentan al Sr. Socías á reclamar un premi per la finura y 'l brillo del seu treball?

¿Y qué dirém d' aquells altres del carrer de Girona, que despenjant-se per una corda desde 'l terrat á la galeria, 's ficaren dintre de l' habitació, sorprenent á la senyora que 's trobava precisament llavoras en un lloch molt necessari, y després de teparli la boca, li prengueren cinch bitllets de banch que portava amagats á la cotilla?

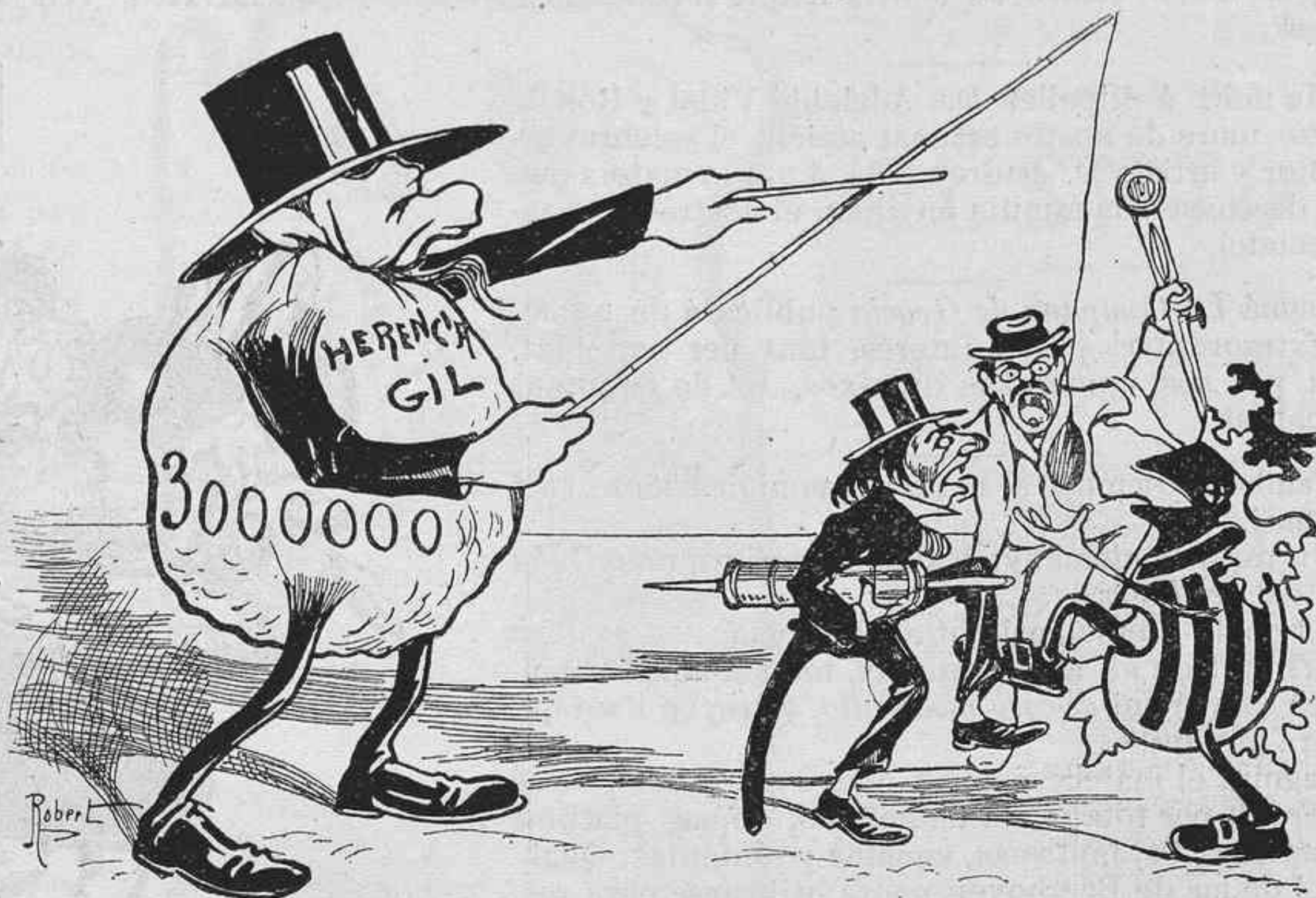
Sessió de gimnástica y d' hipnotisme: casi un programa complet de Circo eqüestre.

Ja pot el Sr. Socías sempre que vulgui anarse'n ben satifet de Barcelona... May com durant el seu mando hem estat els barcelonins tan *divertits*.

Tenim noticias frescas de Madrit respecte al mestre Morera, un altre dels emigrants que fugen dels esbarzers y escardots de l' enveja, que ab tanta abundó creixen en la nostra terra.

Mentres se prepara la representació de l' ópera *Emporium*, en Morera, que aquí 's moria de fástich, quan no 'l matavan á picadas, reb cada día nous oferiments d' autors d' obras que li demanan música.

LA FIGUERETA D' AQUEST ANY

—¡Apa, macos! A veure si lo qu' era una deixa pels malalts, s' ho menjan els que están bons.

Una de 'n Sinessi Delgado, titulada *Las Caramellas* está próxima á estrenarse.

Lo que aixó significa no ho hem de dirho nosaltres. Que ho diguin en tot cas els que manejan el manubri de la màquina pneumática de un exclusivisme destinat á asfixiar á tot lo qu' en la nostra terra val alguna cosa, si no pren el partit de tocá 'l dos... com va ferho en Pedrell, y després en Vives, y ara últimament l' Enrich Morera.

Cundeix entre alguns aficionats el propósit de crear una gran sala de concerts. Ara que ha desaparegut el *Teatro Lírich* es quan mes se nota la seva falta. Aixís es el mon: sempre lo que 's pert es lo que s' anyora.

Els iniciadors del projecte s' han fixat en l' antich Gimnás Aufruns, avuy sala del Patronat d' obrers de Sant Joseph, situada en el carrer de Provensa, entre 'l Passeig de Gracia y la Rambla de Catalunya.

Aquest local no té mes que un inconvenient, y es la proximitat del carril de Sarriá, que allí prop fa una parada, y quan arrenca xiula. No 's pot consentir que ningú, ni 'l carril, interrompi ab els seus xiulets la execució de las obras dels colossos de la música.

¿Han vist l' estadística dels serveys prestats per la guardia municipal durant l' any 1901?

En conjunt suman 988. Y sent 1,000 els guardias que sosté la Pubilla, encare no surt á un servey per barba.

Aixó vol dir que badan molt y serveixen poch.

Aixís per exemple: ¿Quánts serveys dirían que han prestat contra 'ls infractors de las ordenansas municipals?

Si ho volen saber, mírinse la má y contin: tants com dits: cinch no mes.

Y aixó en un any, y en una ciutat com la nostra, ahont no es possible girar la cara sense notar, no una, sino varias infraccions.

Ja 'm sembla sentir á qualsevol Quimenas, que 'm replica:

—Oh, señor mío, no se puede matar todo lo que

es gras; ó sino *vechi vosté mateix* lo que sería de nosotros!

Ha mort á Ripollet D.ª Adelaida Vidal y Ros de Sales, mare de nostre estimat amich, el celebrat escriptor y artista D. Andreu Solá, á qui lo mateix que á la desconsolada familia envihém el nostre mes sentit condol.

Demá *La Campana de Gracia* publicarà un número extraordinari plé d'interés, tant per son text, com per sós numerosos dibuixos, tot de palpitant actualitat.

També l'art musical té las sevas aplicacions al art culinari.

Un músich alemany acaba d'escriure una *Polka dels ous per beure*.

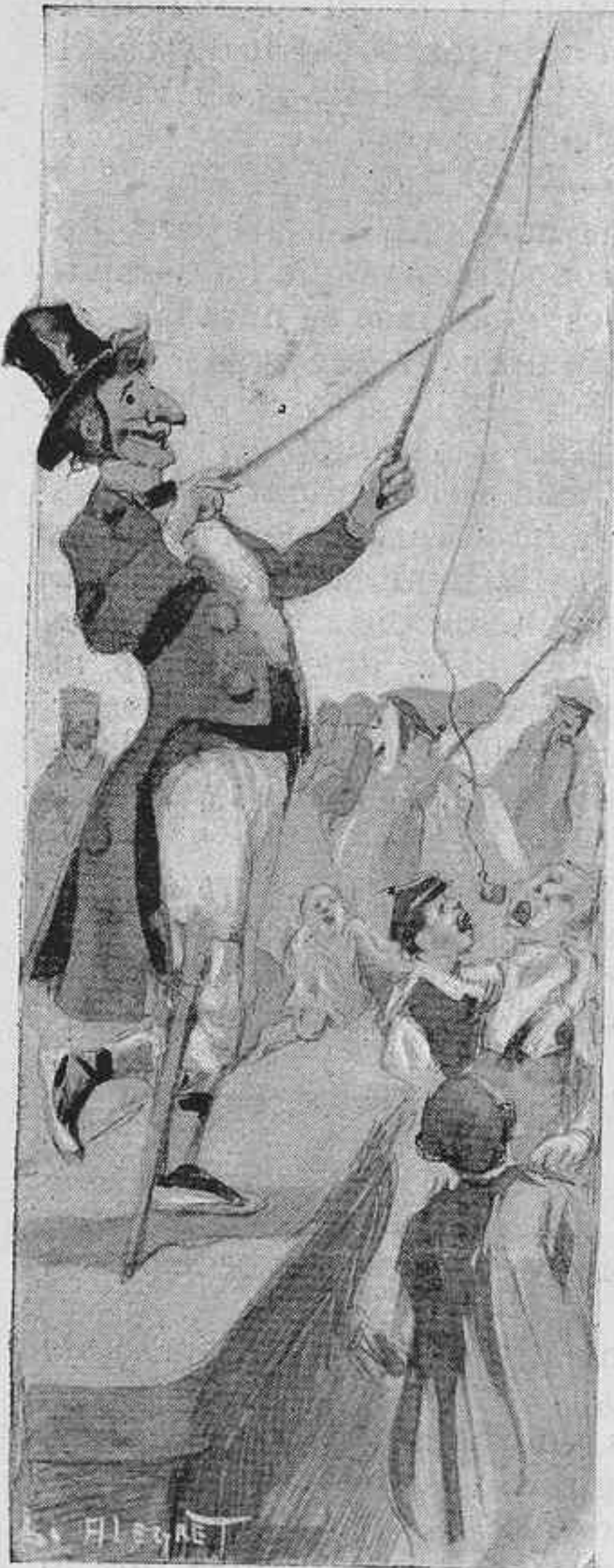
La qual porta la següent advertencia:

«Tireu l'ou á l'aygua calenta, toqueu aquesta polka en moviment *allegro moderatto*, y treyeu l'ou qu'estará al punt.»

Seguint el mateix sistema podrá escriure's pessas apropósit per tota mena de guissos, sopas, platillos y rostits: balls, fantasías, sonatas y sinfonías. Qualsevol de las de Beethoven podrá utilisarse pera rostir la carn de bou.

Y en cada cuyna ben arreglada hi haurá 'l corresponsent piano, y la millor pianista resultarà ser en aquest cas la millor cuynera.

DEL DIA

—Aixó, 'ls polítichs de Madrit, ho fan per una cartera.

En una reunió d'héroes del xavo sobre 'ls polsos:

—Tú, mano, mira lo que diu el diari.

—Que diu?

El primer llegint: —«Se ha presentado al Congreso una proposición de ley prohibiendo el uso de armas blancas.» Ja ho veus ¿cóm ho farem pobres de nosaltres, sense teya?

—Aixó ray, no t'apuris, las enmascararem ab fum d'estampa, y en lloch de armas blancas serán armas negras.

El públich de Bolonia ha xiulat desafortadament á la Bella Otero, y com sigui qu'ella fes una demostració de disgust y els espectadors s'encalabresin, se vejé obligada á escapulirse del teatro per una porta secreta.

¿Qué dirán á París quan s'enterin de aquest succés?

¡Que volen que diguin! Haurán de regoneixer que totas las cosas del mon, inclús las bailarinas,

VENINT DE PROVEHIR

Qui no fa saca 'l diumenge, el dilluns de pa no 'n menja.

son bellas ó lletjas, segons el cristall á través del qual se miran.

Aixó 'm recorda que quan l'Otero 's trobava á Barcelona, treballant en un cafetí del carrer de Ginjol, ningú 'n feya cas... y aixó—com diria en Gedeon—que desde llavoras may ha sigut ni tornarà á ser tan jove.

No n'hi havia prou ab la filoxera, que ja s'ha descubert una nova plaga del cep, de terribles efectes destructors. Encare que s'ha presentat á América está en condicions de desarrollarse en els climas templats d'Europa.

Lo mes empipador es, dat el nom ab que ha sigut batejada, la dificultat en que 's trobarán els pobres pagesos per malehirla.

Vegin si fins aprenents'ho de memoria, hi haurá cap pagés que pugui dir sense entrabancarse:

—Malehit siga 'l *cæpofagus-equinopus!*

Un bolsista, trobantse malalt, dicta 'l seu testament, y entre altrás cosas disposa qu'en las esqueles que 's publiquin en els diaris donant compte de la seva defunció, en lloch de las inicials E. P. D. ó las R. I. P., que s'acostuman, s'hi posin las següents:

H. S. A. C.

A. C. E. C.

El notari sorprés:—¿Y qué volen dir aquestas inicials?

El bolsista testador:—Home, molt senzill: *Ha Subido Al Cielo A Cobrar El Cupón.*

Una nota estadística, que fa referencia al moviment de la població á Espanya en l'any 1900.

La provincia de Barcelona registrá 27,460 naixements; la de Madrit 23,594.

Proporció de fills ilegítims sobre 'ls legítims: á Barcelona, 1'8 per cent. A Madrit, 14'8 por cent. Aquest dato es oficial.

Y sembla mentida que 'ls catalanistas s' hajan descuidat de aprofitarlo. ¡Tant bonich qu' es! Y sobre tot ¡tant significatiu!

Es curiós.

A Chicago funcionava una Universitat femenina destinada á l' ensenyansa de la Medicina y Cirurgia. Després de treure un gran número de llicenciadas, s' ha pres l' acort de tancar aquell centre docent, per haverse adquirit la convicció de que la dona no té la paciència ni la reflexió necessaries pera 'l treball de laboratori, ni la perseverancia y seguretat de pols indispensables á tot bon cirurgiá.

Lo qual representa una derrota del *feminisme*.

Y tal vegada la culpa no es tant de las metjesas com dels malalts.

No en va 's diu que la dona es la part contraria del home.

Posin una doctora guapa davant de un malalt, y las més de las vegadas aquest, al véurela, patirà terriblement.

Podrá la cirurgiana cicatrizar certas feridas; pero corre perill de obrirne d' otras que no tinguin cura.

EPÍGRAMAS

SORPRESAS

Pel teu sant vull regalarte un pinzell y varias tintas, porque observo que quan, *pintas* no tens, no pots pentinar-te.

Res diu ton pare si al ball ab mí te 'n vens cada tarde, com que li faig por, es *guarda* municipal de caball.

Si un pesar en ton cor n'ia y eix pesar t' ha de matar, deixa ben prompte 'l *pesar* bacallá á la Boquería.

Li vaig fé un petó á las foscas y ara envers mí, la tanoca, son tants els insults qu' *aboca* tancada no hi entran moscas.

Si 'l teu nom vols fer reviuire porque t' aclamin ab palmas, segueix l' exemple d' en *Balmes* riure que no pas fer riure.

Mil «*sorpresas*» diferentas tinch per la nena á qui adoro,

UN DRAMA RÁPIT

La trobá á la Rambla, la dugué al Liceo, va sortí 'l seu flavio, y ja está. *Laus Deo.*

pero aquestas, las *demoro* son las figas més dolentas.

M. CARBÓ D' ALSINA

QÜENTOS

En una fira.

Se fan tractes sobre un caball, y arriba l' hora de probarlo.

Un s' encarrega de ferho, y diu al interessat:

—Díga'm una cosa: ¿l' haig de corre per vendre'l ó per comprarlo?

—¿Qué vols dir?—li pregunta l' altre.

—Res, que 'l faré anar de pressa ó poch á poch, segóns á tú 't convingui.

Un senyor una mica fluix de memoria, 's deté de sopte á lo millor de la séva relació, y després diu:

—Deya que la tal senyora s' anomenava Matilde de la Torre... de la Torre *no sé cuántos*... Se m' ha olvidat lo restant del apellido... Pero ¡calla! si la major part de vostés l' han de conéixer: es una senyora esbelta... alta... pero molt alta...

—¡Ah, sí!—exclama un dels presents.—De la Torre Eiffel!

Entre dos personas que avants s' havian tractat ab afecte esclatá un disgust, promoventse entre ellas, en plé café, una escena lamentable, tan lamentable que acabá á bofetadas.

Hi ha qui creu que la qüestió 's ventilará en el terreno del honor. Pero no: l' Enrich, qu' es el qui més va rebre, 's decideix á portarla á la premsa, y desde llavoras no 'n vulguin més de comunicats crasantse entre 'ls dos adversaris.

Aixó fa que un company de l' Enrich digui:

—Aquest xicot es com un timbal: no fa soroll sino quan li pegan.

Entra un criat en el despaig del séu amo y li diu:

—Senyoret: á l' antessala hi ha un pobre mut que desitja parlar ab vosté.

—¿Ja estás segur qu' es mut?

—Vaya: ell mateix m' ho ha dit.

CÓM SE TREU L' HUMITAT DELS GUANTS Y DE LAS SABATAS

«Qui no vol creure á la mare, ha de creure á la pell de cabra.» Aixó diu el refrá y aixó va succehirli á la *Julita* una noya cursi que va casarse d' amagat dels *papays* pera entregarse á un home pobre, tonto y presumit, pero que l' estimava ab deliri y sabía exteriorisarli totas las expressions del seu cor y tots els recados de la seva ánima.

Ab molt d' amor y pocas pessetas la lluna de mel se 'ls va eclipsar desseguida. La miseria 'ls amenassava constantment ab sos implacables ullals; y comensaren á implantar un nou régimen de vida económica: ells estavan disposats á tot, fins al clássich *pan y cebolla*; lo que no volían era despéndres, ni ella del sombrero de temporada, ni ell dels colls y pvnys *smart* de cal Aurigemma. Per aixó no hi passavan.

¡Pero que 'n treyan de aquest luxó si 'l *llautó* se 'ls veyia per tot arreu! Ara mateix ella 's troba mestressa de deu ó dotze barrets de diferentas épocas y midas y no té més sabatas que las que porta; com ell no té altre parell de guants que 'ls que presumeix.

Ara bé; pot donarse 'l cas que demá plogui y 'ls atrapi un xáfeh en qualsevol carrer del ensanxe y ja tenen al infelís matrimoni que no pot sortir de casa durant vuyt días per no tenir ni altres guants ni altre calsat pera mudarse.

Fracás que no 'ls succehiria si tinguessin el mirament d' omplir las sabatas y 'ls guants de civada ó d' un' altra palla ben seca, manera rápida d' aixugar la pell y 'l cuyro sense por de que s' encongeixi, ni 's dongui, ni 's torsi, ni 's deteriori.

Y aixís no tenen que posar tals trastos al balcó pera que 'l sol els assequi. Que aixó de deixar las sabatetas á la finestra ó al balcó, además de ser de poca eficacia, fá molt criatura.

TRENCA-CAPS

XARADA

Musical n' es la *primera*;
un poble n' es la *dos-tres*;

—No, noya: era avans que s' hi sopava al ball. Ara, com qui diu, ja no se sopa aquí ni en lloch.

y el *total* de la xarada
altre poble veurás qu' es.

ANAGRAMA

Un *tot* d' arrós va doná
á n' en Pep la Margarida,
—Pórtil al pis—exclamá—
y *total* bé desseguida.

J. BOSCH ROMAGUERA

TERS DE SÍLABAS

Vertical y horisontalment, 1.ª y 2.ª ratlla, dos ciutats catalanas; 3.ª nom de dona.

J. MASSÓ AMILLACH

TRENCA-CLOSCAS

ADELA TERRER Y GOVIN

VIDRERAS

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul de un drama catalá y els dos apellidos de son autor.

PEP SERRA VIDAL

CONVERSA

—Aqueix no es lo meu cubert, Agneta.

—¡Ah! Es que te 'l deuen haver cambiat.

—¿Quí? ¿La Lluisa?

—No, home, no; la mateixa que tú has dit.

C. CALENT

GEROGLÍFICH

T
FAR
IT
TRO
BARI

ALBERTET DE VILAFRANCA

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm, 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

AB CARETA

Una relliscada felís
ó la cayguda d' un ángel.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Obras publicadas del eminente novelista **B. PEREZ GALDÓS**

La desheredada, 2 tomos.—El amigo Manso.—El doctor Centeno, 2 tomos.—Tormento.—La de Bringas.—Lo prohibido, 2 tomos.—Fortunata y Jacinta, 4 tomos.—Miau.—La Incógnita.—Realidad.—Angel Guerra, 3 tomos.—Tristana.—La loca de la casa.—Torquemada en la hoguera.—Torquemada en la cruz.—Torquemada en el purgatorio.—Torquemada y San Pedro.—Nazarín.—Misericordia.—El abuelo.

Precio de cada tomo, **TRES pesetas**

Doña Perfecta.—Gloria, 2 tomos.—Marianela.—La familia de León Roch, 2 tomos.—La fontana de oro.—El audaz.—La sombra.

Precio de cada tomo, **DOS pesetas**

OBRAS DRAMÁTICAS

Realidad, drama.—La loca de la casa, comedia.—La de San Quintín, comedia.—Los condenados, drama.—Voluntad, comedia.—Doña Perfecta, drama.—La fiera, drama.—Electra, drama.

Precio de cada obra, **DOS pesetas**

EPISODIOS NACIONALES

PRIMERA SERIE: Trafalgar.—La corte de Carlos IV.—El 19 de Marzo y el 2 de Mayo.—Bailén.—Napoleón en Chamartín.—Zaragoza.—Gerona.—Cádiz.—Juan Martín el Empecinado.—La batalla de los Arapiles.—SEGUNDA SERIE: El equipaje del rey José.—Memorias de un cortesano en 1815.—La segunda casaca.—El grande Oriente.—7 de Julio.—Los cien mil hijos de San Luis.—El terror en 1824.—Un voluntario realista.—Los apostólicos.—Un faccioso más y algunos frailes menos.—TERCERA SERIE: Zumalacárregui.—Mendizábal.—De Oñate á la Granja.—Luchana.—La campaña del Maestrazgo.—La estafeta romántica.—Vergara.—Montes de Oca.—Los ayacuchos.—Bodas reales.

Precio **DOS pesetas tomo**

Últimas publicaciones

BAILARINAS POR **E. GOMEZ CARRILLO**

Un tomo en 8.º, Ptas. 2

DOCTRINA SOCIAL, por **CARLOS FOURIER**. Un tomo, Ptas. 2

MEMORIAS DE UNA MONJA SOR TERESA POR JOSÉ FERRANDIZ Ptas. 2	EL PROBLEMA DE LA MUERTE POR LUIS BOURDEAU Un tomo en 8.º . . . Ptas. 5	POESÍAS COMPLETAS DE JOSÉ DE ESPRONCEDA 1 tomo 8.º encuadernado, Ptas. 5
---	---	---

Demá dissapte, día 8, número extraordinari de
La Campana de Gracia

8 planas de ilustració y text * **10 céntims**

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

ADVOCAT INFANTIL

¿Sis anys no més, y ha guanyat la causa? Ja veig la punta:

es que no li han declarat impertinent cap pregunta.